

anderledes Simplifikation af vor Beskatning, end vi kende, gaa til noget i Retning af en Værdibeskatning; en Grundbeskatning eller lignende. Skulle vi beholde det Grundlag, som vi hidtil have skattet efter, tvivler jeg om, at det overhovedet lykkes at lave en Lov, der kan blive virkelig retfærdig og blive en Lov med Regler, der kunne virke tilfredsstillende for det hele Land. Det viser sig allerede deri, at Klagerne stadig gaa ud paa at faa de faste Regler gjort løsere. Siden Skattelovene kom i 1903, have Klagerne stadig gaaet ud paa, at de Regler, der være stillede, være for snævre. Hidtil havde det været ganske frit; det kommunale Selvstyre raadede frit paa det Punkt, men nu lavede man nogle Regler, som snævrede det kommunale Selvstyre ind, og det, der stadig er klaget over, er, at Reglerne ikke ere vide nok.

Nu har den højtærede Minister her fremsat et Forslag, hvor han, det skal siges, har udvidet Grænserne for det frie Skøn, idet han har gjort Tillægs- og Fradragsprocenten højere, end den var. Jeg kan ganske henholde mig til den ærede foregaaende Taler's Kritik og forstaar ikke, hvorfor man ikke har kunnet gaa til det, Kommissionen har foreslaaet, om man just ikke vil gaa til det, der er foreslaaet i Forslaget fra i Fjor. Jeg ved nok, at det vil blive sagt af den højtærede Minister og hans Meningsfæller, at man ved at blive ved med at udvide det frie Skøn efterhaanden vil komme til, at det bliver saa uhyre faa Skatteydere, der overhovedet falde indenfor Reglerne. Den højtærede Konseilspræsident fremhævede under Forhandlingerne i Fjor som den væsentligste Grund til, at man ikke kunde gaa til større Lempelser af Grænserne for Ligningen, at man allerede havde gjort Grænserne saa vide, at over Halvdelen, ja i enkelte Kommuner endog $\frac{2}{3}$ af de kommunale Skatteydere faldt indenfor det frie Skøn. Denne Begrundelse er ikke helt rigtig, thi det er jo ikke alene Skatteyderne, man skal se paa, men ogsaa paa den Skat, der kan komme ind, og det er vist ingen Tviivl om, at den Skat, som kommer ind fra de Skatteydere, der falde indenfor det frie Skøn, selv om de ere Flertal, bliver i saa høj Grad en mindre Del af det samlede Skattebeløb, at det har saa uhyre lidt at sige. Det, der stadig maa tages i Betragtning, er, at det spiller en saa uhyre ringe Rolle i den kommunale Økonomi, om man lægger en Smule mere eller en Smule mindre paa de Skatteydere, som falde nedenfor Grænsen. Det er de enkelte faa store

Skatteydere ovenfor Grænsen, der komme til at spille Rollen. Det er dem, man tidligere under den frie Skatteansættelse kunde ramme, men nu klages der ofte rundt omkring i Kommunerne over, at Reglerne ere lavede saaledes, at det er vanskeligt at ramme de enkelte store Skatteydere saaledes, som man i hvert Fald tidligere mente, det var retfærdigt at ramme dem. Jeg kan derfor ikke se, hvorfor man ikke i den nærværende Lovs § 7 i hvert Fald kunde have fulgt Kommissionens Betænkning eller maaske endogsaa være gaaet udenfor den.

Efter disse almindelige Bemærkninger skal jeg ikke komme meget ind paa de enkelte Ting, der findes i Lovforslaget, idet de til Dels ere omtalte af den ærede foregaaende Taler paa en saadan Maade, at jeg i det væsentligste kan tiltræde de Bemærkninger, han har fremsat. Jeg skal dog gøre en enkelt Bemærkning om et Forhold, hvor jeg ikke kan se rettere, end at vi som gode Demokrater maa have Opmærksomheden henvendt derpaa, og det er, at dette Lovforslag ved noget nyt, der er kommet ind i det, fremtræder i en ikke saa lidt mere bureaukratisk Skikkelse end den, hvori den nugældende Skattelov af 1903 fremtræder. Jeg ved ikke, om der indenfor Ministeriet — det blev forleden Dag i Anledning af Udnævnelserne af Formænd i Husmandskommissionerne omtalt, at det maaske havde bureaukratiske Tilbøjeligheder — ogsaa skulde være bureaukratiske Tilbøjeligheder overfor saadant noget som Skattelovene. Thi at man har indført de uhyre strenge Bødebestemmelser, som findes i § 7, sidste Stykke, det nye Stykke i § 27 og den nye § 28, kort sagt alle de Bødebestemmelser, som bleve omtalte af den ærede Ordfører for Regeringspartiet, kan ikke forklares paa anden Maade end, at man helt og holdent tager Hensyn til Ligningsmyndighederne, til Sogneraadene, til Købstadkommunernes Styrelse, i det hele taget til dem, der staa i Spidsen for Styrelsen, for at lette dem Arbejdet, og for at de ganske anderledes kunne tage haardt paa Skatteyderne, hvis de skulde gaa en lille Smule udenfor Regelen, medens Loven ikke synes at tage noget Hensyn til, hvorledes Skatteyderne staa i saa Henseende, eller til, at de ville blive plagede endnu mere, end de hidtil ere blevne plagede af Myndighederne. Det forekommer mig, at man maa sige, at disse Bødebestemmelser maa man ønske i enhver Henseende fjernede af Loven, og ingeniunde, at de skulde gaa videre end de i den nugældende Lov givne